

IV.

Пристига лѣкарятъ.

Лѣкаря. Какво ми разправя Кочо?

Калчо. Страшно, докторе... Ами вижъ (Почва да разврѣзва ржката).

— (Обгледва прѣста). Нѣма признаци... но какъ тѣй? — змия... (И все гледа).

= Пепелянка.

— (Безъ да снее погледъ). Клъцнато... Но признаци... Впрочемъ още нищо не може да се каже, (Пипа пулса, слуша сърцето). Нищо особено... Ако е отровна змия — види се, изсмукалъ си отровата.

= (Пооблекченъ). Дано... дано докторе, че живота билъ мило нѣщо.

= (Пакъ го жегва мисълъ). Ами, ако не съмъ успѣлъ... Ако е останало малко, макаръ и малко отрова!

— Ще ти пусна една инжекция...

= И трѣбва да се узнае — останало ли е?

— Ще направя анализъ на кръвта още сега. (Взема му отъ кръвта). Ще направя всичко възможно. Само спокойствие.

= (Поокураженъ). Като те слушамъ, ужъ... пѣкъ...

— Какво пѣкъ!

= Ей че ми се върти свѣтъ и цѣлъ треперя.

— Е да! Ти си се тѣй уплащилъ, че и неохпанъ би умрѣлъ.

= Охъ, докторе, не е само страхъ. Нали се чувствува... защо ми се вие свѣтъ?